

«ВІН БУВ ТАЛАНОВИТИМ МУЗИКАНТОМ І ГОТУВАВСЯ ДО КОНСЕРВАТОРІЇ»: ІСТОРІЯ 18-РІЧНОГО ДОБРОВОЛЬЦЯ МАКСИМА КРАСНОКУТСЬКОГО, ЯКИЙ ЗАГИНУВ У МАР'ІНЦІ

Юний полтавський музикант із перших днів війни записався добровольцем в Збройні Сили України, щоб допомагати армії. 29 липня він загинув під Мар'янкою під час ворожих обстрілів

Максим Краснокутський народився у 2004 році в Полтаві. Закінчив гімназію № 32 та Полтавську дитячу музичну школу № 3 імені Бориса Гмирі по класу саксофона. Паралельно із музикою Максим займався бальними танцями.

У 2019 році Максим поступив у Полтавський фаховий коледж мистецтва імені Миколи Лисенка. Навчався у викладача Єлізара Пащенко. У 2021 році Максима покликали працювати у муніципальний духовий оркестр «Полтава» під керівництвом Едуарда Головашича.

Максим закінчував курс навчання у Полтаві й влітку 2022 року планував поступати до Дніпропетровської академії музики ім. М. Глінки. Однак, ці плани зруйнувала війна. Хлопець якраз був на зимових канікулах, коли 24 лютого Росія розпочала повномасштабне вторгнення в Україну. Максим вирішив піти у військкомат і записатися у територіальну оборону, щоби допомагати військовим у Полтаві.

Далі про долю хлопця розповіла його тітка **Ліна Богодиста**:

— Дитинство Максима пройшло у мистецтві, танцях і музиці. У нього натура така — дуже спокійний, інтелігентний, сором'язливий. Людина, яка крім нот у своєму житті нічого не знала. Дитині тільки цього року виповнилося 18 років.

Як почалася війна, він не хотів сидіти вдома склавши руки. Він хотів у складі тероборони допомагати військовим у Полтаві. Максим пішов у полтавський військкомат, щоби записатися в тероборону. Хлопець хотів допомогти державі тим, чим міг: копати траншеї, носити, вантажити щось тощо.

Уже на другий день йому сказали піти із речами у військкомат. Він зібрав рюкзак і покинув квартиру, хоча матір і тато благали його не йти. В той же день його посадили у жовтий автобус і відправили у Львів. Я заспокоювала батьків, що у Львові немає бойових дій і там все спокійно.

Максим був наймолодшим студентом муніципального оркестру, а у військовій частині наймолодшим солдатом. Він отримав позивний «Студент».

Племінник не пішов на третій семестр другого курсу навчання. Командування зі Львову прислало довідку, що хлопець мобілізований. Я прислала документи директору музичного коледжу, щоби він видав наказ про академвідпустку.

Максим проходив навчання на Яворівському полігоні. На другий тиждень, як його туди привезли разом з іншими солдатами, почалися ворожі обстріли. Їхню казарму знищили на початку березня. В березні-квітні вони мешкали в наметах, у лісі. В травні їх перевели у Чернігівську область. Влітку ми дізналися, що Максим уже в Донецькій області, на передовій. Він говорив, що перебував за 500 метрів до лінії розмежування, де бачив, як орки махали нашим солдатам руками, а потім стріляли.

Кожного дня ми дивилися чи є Максим онлайн в месенджері. Якщо один раз на день подзвонить, то це було велике щастя. Я із ним спілкувалася 27 липня. Останнє повідомлення я відправила йому 28 числа, але він його уже не прочитав.

5 днів із ним не було зв'язку і ніхто нам нічого не говорив. Ми шукали його і до останнього сподівалися, що у нього просто немає технічної можливості подзвонити. Уже пізніше ми дізналися, що хлопців накрити «градами» й шансів вижити не було. Максим отримав смертельне осколкове поранення.

1 серпня нам подзвонили й сказали прийти у військкомат. Майор повідомив про те що, мобілізований солдат Максим Краснокутський під час виконання наказу загинув 29 серпня в селі Мар'янка Донецької області. Нам дали документи, де вказано, що тіло Максима знаходиться у морзі міста Дніпро. Він завжди мріяв поступити у Дніпро на навчання. Їздив туди на прослухування по саксофону. Йому Едуард Головашич і Єлізар Пащенко

давали високу оцінку. Батьки багато років збирали йому на гарний інструмент — японський саксофон Yamaha. Він не встиг на ньому і повчитися. Максим зараз у Дніпрі, як і мріяв, але не в консерваторії, а в морзі.

Музикант із Полтави віддав своє життя, щоби орки далі не лізли на нашу рідну землю. Для нашої родини це непоправна втрата. Такі хлопчики дуже рідко зустрічаються. В середовищі культури він провів все своє недовге життя. Ми втратили найдорожче, що було у нашій сім'ї.

Наставник Максима **Єлізар Пащенко** так згадує свого загиблого вихованця:

— Він був дуже талановитий музикант і на нього покладали великі надії. Був великий поштовх, коли він сів в симфонічний оркестр і сольо грав. Дуже спресований хлопець.

Він постійно слухав музику, я його жодного разу не бачив без навушників і саксофону. Він по 6 годин працював з інструментом, без врахування часу, коли грав у муніципальному оркестрі «Полтава». Максим там був наймолодшим артистом. Мав поступити до музичної консерваторії у Дніпрі. Ми навіть їздили у музичну академію до його майбутнього викладача. Але трапилася ця трагедія.

У Максима Краснокутського вдома залишилися мама, тато і молодший брат, який потребує догляду у зв'язку зі станом здоров'я.

Реквізити для допомоги: **4149 4991 1501 7731** (мама, Краснокутська Ірина Степанівна).

Прощання із Максимом Краснокутським відбудеться **5 серпня о 10-й годині** біля Свято-Успенського собору.

Редакція «Полтавщини» висловлює щирі співчуття рідним і близьким Максима Краснокутського.

Микола ЛИСОГОР, «Полтавщина»